

ES NEESMU TEV BĪSTAMS

Rīga, 2017

«Es neesmu Tev bīstams»

Par šī izdevuma tekstu pilnībā atbild biedrība *Apvienība HIV.LV* un tā ir neatkarīga savos spriedumos un brīvi izvēlas realizējamās aktivitātes.

Izdevējs: Biedrība *Apvienība HIV.LV*

www.hiv.lv

Atbalsta ASV vēstniecība Latvijā

Šī brošūra tiek izplatīta bezmaksas

Rīga, 2017

IEVADS

Kāpēc joprojām ir cilvēki, kuri baidās ne vien no intīmas tuvības ar HIV-pozitīviem cilvēkiem, bet pat no parastas komunikācijas? Kaut tas patiesi pārsteidz, cēlonis ir vienkāršs. Daudzus gadus tika dzīts galvā, ka HIV infekcija – tā ir nolemtība, mokoša nāve, ka tā ir prostitūtu, narkomānu un homoseksuāļu infekcija. Plakāti ar galvaskausiem, skeletiem, nāvi ar izkapti rokās, asinīm... Tas viss tika darīts profilakses nolūkā, lai cilvēkiem parādītu HIV infekcijas bīstamību. Bailes, zīmoji, diskriminācija, “normālās sabiedrības” egoisms, vienaldzība par HIV-pozitīvo likteņiem – to gadu desmitiem veicinājusi profilakse.

Pēdējos gados sociālā reklāma rāda, ka HIV pozitīvs cilvēks ir tāds pats kā visi, ka HIV netiek nodots sadzīvē, ka prezervatīvs pasargā no inficēšanās. Bet nesen tika pierādīts, ka sekmīga ārstēšana samazina iespēju inficēties gandrīz līdz nullei. Taču daudzi cilvēki vienkārši negrib aizdomāties par šo tēmu, viņi ir izstrādājuši savu “aizsardzību” pret objektīvo informāciju par HIV. Un nevajag viņus par to nosodīt, domāt, ka viņi ir draņķi vai egoisti un tāpēc negrib draudzēties un komunicēt, bet vēl jo vairāk – veidot attiecības ar HIV pozitīvo. Tā rīkojas veseli cilvēki. Nevienš nedomā par vēzi, par HIV, par invaliditāti, kamēr ar slimību nav saskāries aci pret aci. Tāds ir cilvēks.

Bet HIV pozitīvajiem ir jādzīvo arī pēc diagnozes noteikšanas. Un ir jāprot paskaidrot, kāpēc HIV pozitīvais, būdams ar skaidru prātu, nerada draudus apkārtējiem. Par to, kā HIV pozitīvi cilvēki tiek galā ar šo uzdevumu, mēs izstāstīsim šajā brošūrā.

Un runa ir ne tikai par sadzīvi, bet arī par ģimenēm. Lai cik dīvaini tas šķistu, taču pāri, kuros viens no partneriem ir inficēts ar HIV, bet otrs nē, ir sastopami daudz biežāk, nekā pāri, kuros abi partneri ir HIV pozitīvi. To nosaka tas, ka atrast sev otru pusīti starp 1% cilvēku ar HIV pozitīvu statusu ir daudz grūtāk, nekā viņus atrast starp pārējiem 99%. Un abiem partneriem ir jāprot paskaidrot “par drošību”, jo paziņas šādu pāri var uztvert neviennozīmīgi, sāk izvairīties arī no HIV negatīvā partnera, jo tas viņiem arī šķiet “inficējošs”.

Viņš

Nu tā, veči. Atcerieties to lekciju par HIV? Nu to, kuru skolā lasīja. Nu lūk, bija man tāda doma, ka vajadzētu pārbaudīties. Jo, nu, bija man ar to vienu veceni seksīgs. Nu toreiz, kad bijām totāla pālī. Nu testiņš pozitīvs... ko lai saku, bija baigais krenķis, pateicu arī seņčiem, tie arī noraudāja, aizstiepa pie ārstiem. Viss čikiniekos. Bet, ko es gribu teikt – šito štelli var dabūt ar asinīm un seksa laikā. Sekss man ar jums nebūs – ha, ha, bet asinis. Nu, ja kas – nelieniet klāt. Pats tikšu galā. Viss cits – ne dušas, ne krūzes, ne trubas – visu varat ņemt,

kaut vai bučot, nekas nebūs. Un vispār – šitā štelles jau mani nav mainījusi, kāds biju, tāds esmu. Nu varbūt drusku gudrāks. Un ko varu teikt, veči, točna, skataties, kur bāžat savu daiktu un galvenais – kā. Jo tā vecene, kura man šito pielaida – normāla vecene. Vēlāk viņu satiku, saku – tu ko, b***! Šī pati uz pakaļas, nezināja. Dabūju vēl viņu mierināt. Nu tā kaut kā. Ja kas man vienmēr preži līdzī, prasiet droši.

Viņa

Man ir HIV, vīram nav. Tā nu ir sanācis. Sen jau esam to izrunājuši un par visu vienojušies. Bet tagad gribam bērnu. It kā jau viss skaidrs – jādzer zāles, dzemdēšu ar ķeizargriezienu, nebarošu ar savu pienu. Bet kā tehniski to izdarīt, lai vīrs neinficējas? Viņš par to neuztraucas, saka – kā būs, tā būs. Bet es uztraucos, negribu viņu inficēt, nepiedošu sev. Daudz domājām par mākslīgo apaugļošanu – poliklīnikā. Mājas apstākļos ar šļirci (vīrs pabeidz prezervatīvā un tad spermu ievēl šļircē un ievada makstī) – bet tā īsti nesanāca. Nu tad sadūšojos un izlēmām, ka darīsim dabiski. Kopā ar ginekoloģi izrēķinājām auglīgās dienas, nopirku lubrikantu bez nekādām piedevām un esam gatavi. Cerams, ka izdosies.

HIV pozitīvas māmiņas saruna ar bērnu puncī

Sveiks, mazulīt!

Katru dienu sūtu Tev labas domas un lūdzos Dieviņam, lai Tu piedzimtu vesels. Gribu Tev pastāstīt, ka esmu darījusi visu, lai mana slimība Tevi neskartu.

Abi ar Tavu tēti ļoti plānojām, kā labāk darīt, lai Tu rastos manā puncī. Vispirms es aizgāju pie ārstes, kura rūpējas par māmiņu veselību, lai pārbaudītu vai man nav kādas citas slimības. Ja tādas būtu, es tās izārstētu. Regulāri apmeklēju ārstus, kuri uzrauga manu imunitāti. Tad kopā ar māmiņu dakteri izvēlējamies dienas, kad būs vislielākā varbūtība, ka tēta spermatozoīdi varēs iekļūt manā olšūnā un varētu rasties Tu. Un, urrā, tas izdevās! Tad regulāri tiku novērota gan pie māmiņu ārsta, gan pie citiem ārstiem. Jo mana veselība ir arī Tava veselība.

Kad Tev palika 4 mēneši sāku dzert zāles, lai ļaunie vīrusi, kas ir manās asinīs nenokļūst arī Tavās. Zāles neļauj vīrusiem brīvi klejot, bet sargā tos šūnās. Tu audz ar katru dienu lielāks un pienāks brīdis, kad Tev būs jāierodas šai pasaulē. Arī par to mēs ar ārstiem esam padomājuši. Lai Tev nav jāsaskaras ar manām asinīm, Tu nāksi pasaulē kā ķeizars – ar ķeizargriezienu! Tas nebūs Tev sāpīgi un arī man ne. Lai kā es gribētu Tevi barot ar savu pienu, tomēr to nedarīšu, jo diemžēl manā pienā dzīvo

Ļaunie vīrusi. Drošības dēļ es Tevi barošu ar piena aizstājēju, kas arī ir vērtīgs un garšīgs.

Kad Tu piedzimsi, Tavās asinīs kādu laiku būs anti-
vielas pret ļauno vīrusu, bet neuztraucies, tās būs no
manis un neko sliktu Tev nedarīs. Pirmos mēnešus Tu
dzersi zālītes – garšīgu sīrupu, kas iznīcinās ļauno vīrusu,
ja nu tas tomēr būs ielavījies Tevī. Arī zālītes Tev neko
sliktu nenodarīs. Mēs ar Tevi apmeklēsim labo bērnu ār-
stu, kurš novēros Tevi un pārbaudīs vai Tevī nav vīrusu.
Tikko pazudīs manas anti-
vielas, Tev vairs ļaunos vīrusus
nemeklēs un Tu būsi pilnīgi vesels.

Nevaru sagaidīt, kad varēšu Tevi ieraudzīt!

– *Māmiņ un tēti!*

Es zinu, ka jūs ļoti uztraucaties par mani, bet nebē-
dājiet! Es esmu diezgan stiprs un izturīgs, kaut gan ma-
ziņš! Un, kaut mēs ar māmiņu esam saistīti ar nabas saiti
un mums ir viena asinsrite, tomēr placenta nelaiž cauri
ļauno HIV vīrusu. Un, māmiņ, ja Tu dzersi zāles akurāti
un laicīgi, vīrusi Tavās asinīs nemaz nebūs. Es piedzimšu
bez ļaunā vīrusa. Galvenais klausī ārstus un viss būs labi!

Pateicībā, ka esi tik gudra un akurāta, iesperu Tev ar
kāju!

Bērnudārzs

Čau, audzinātāj!

Zini, es jau esmu liela, man ir pieci gadi un gribu Tev pastāstīt milzīgu noslēpumu. Tu nevienam nedrīksti par to stāstīt, nevienam visā pasaulē.

Es esmu slima, bet tā nav tāda slimība, ka man jāguļ gultā, es drīkstu nākt uz dārziņu. Dakteri manās asinīs atrada kaut kādu slimību, to sauc par vīrusu. Man nekā nesāp un nav arī pumpas, nekā tāda nav, bet vīruss ir manī iekšā. Es biju pie daktera un man dūra rokā adatas un ņēma asinis, vairākas burkas, un tā atrada vīrusu. Man teica, ka laikam es ar to piedzimu.

Kā tas tika manī iekšā es nezinu, bet ir. Man arī ir jādzer zāles, nav garšīgas, bet es jau esmu pieradusi. Katru dienu jādzer un tad tas vīruss paliek vājš un neko sliktu nedara.

Bet tas svarīgākais ir tas, ka neviens cilvēks visā pasaulē nedrīkst aiztikt manas asinis, ne draugi, ne audzinātāji, ne auklīte, neviens. Un ja man ir pušums uz kājas vai rokas, tad man ir jāsaka medmāsiņai, vai Tev ir jāsauc medmāsiņa. Tikai viņa drīkst aiztikt manas asinis ar speciāliem cimdiem. Arī ja man tek asinis pa degunu, tās nedrīkst aiztikt. Mamma teica, ka iemācīs man pašai uzlīmēt plāksteri, es jau gandrīz to protu uzlīmēt uz kājas,

bet pagaidām ir grūti uzlīmēt to uz rokas, bet es iemācīšos. Nekur citur tas vīruss nedzīvo – ne uz traukiem, ne tualetē, ne dvieļos, nekur. Es drīkstu ar citiem bērniem spēlēties un iet laukā, un arī griezt ar šķērēm un līmēt – tas nav bīstami. Tikai asinis.

Es šo noslēpumu pastāstīju savām draudzenēm un viņas mani saprot.

Vīrietis heteroseksuālis

Es ar savu nākamo sievu iepazīnos bezdarbniekuursos. Sēdējām pie viena galda. Viss notika it kā pats no sevis — sākumā es viņu pavadīju pēc nodarbībām, tad viens otram zvanījām, tikāmies brīvajā laikā. Seksa mums nebija, bet te pēkšņi viņa piedāvāja apprecēties.

Mūsu attiecību vidusposmā, kad sapratu, ka vienkārša pazīšanās virzās uz ģimenes dibināšanas pusi, mani pārņēma liels satraukums, jo man ir HIV, un es nezināju, kā viņai to pateikt. Bija bail, ka viss tūlīt beigsies, iekritīs bezdibenī, jo tās man bija pirmās nopietnās attiecības pēc tam, kad man atklāja HIV.

Vajadzēja izlemt. Ļoti labi atceros sarunu, kas priekš manis bija sarežģīta:

– Tu zini, es iepriekš lietoju narkotikas.

– Tā nav problēma. Cik es tevi pazīstu, tu vienmēr esi skaidrā.

– Man palīdzēja “Anonīmie narkomāni”. Bet vēl es esmu sēdējis cietumā.

– Bet tas taču bija pagātnē. Es tev neļaušu atkal pakrist.

Un tad es pateicu galveno:

– Es jau daudzus gadus dzīvoju ar HIV, taču darīšu visu, lai tevi nepakļautu briesmām.

– Es ticu!

Es izelpoju. Es sapratu, ka mīlestība spēj pārvarēt visus šķēršļus, taču nodomāju, ka viņa, iespējams, pilnībā neaptver, kas tā ir par slimību, tāpēc ierosināju nākamajā dienā kopā ar mani aiziet uz pieņemšanu pie infektologa. Man bija svarīgi ne tikai tas, ka viņa mani pieņem tādu, kāds esmu, bet lai viņa arī saņemtu pašu ticamāko informāciju no ārsta, kuram es pilnībā uzticos.

Mēs apprecējāmies. Man jau daudzus gadus bija nenosakāma vīrusu slodze, taču es katram gadījumam neaizmirsu par prezervatīvu. Pagāja gads pēc kāzām, un mēs nolēmām radīt bērniņu dabiskā ceļā. Sieva uzreiz kļuva grūta, tā bija milzīga laime.

Sieva reizi gadā nodod analīzes uz HIV. Mājās mēs ievērojam visus personīgās higiēnas noteikumus. Tie ir parasti higiēnas ievērošanas noteikumi, nekas īpašs. Mazulis aug veselīgs. Es desmit gadus lietoju ART terapiju, ko uzskatu par medicīnas brīnumu. Man ir pilnvērtīga un vesela ģimene un manai dzīvei ir jēga un tā man sagādā prieku.

Sieviete

Tā nu ir sanācis, ka mans mīļotais vīrietis ir uzdāvinājis man HIV. Saslimu, ilgi turējās temperatūra, aizveda uz infekčiem un tur arī pateica – ziniet, jums ir HIV.

Šoks, protams – kā, no kā – es taču narkotikas nekad dzīvē neesmu lietojusi, sekss tikai ar dažiem vīriešiem. Kad biju stāvoklī, pārbaudījos, viss bija kārtībā. Un te pēkšņi... kā zibens no skaidrām debesīm...

Runāju ar vīru, viņš pateica – m...a, kur tu esi vazājusies un ko saķērusi. Vairs neko neteicu – vienā dienā sakrāmēju mantas un ar puikām aizbraucu prom.

Sākumā dzīvoju pie draudzenes – uzreiz pateicu par HIV. Teicu, ja negribēsi, lai palieku, neapvainošos, iešu prom. Draudzene mani apkampa un abas kopā raudājām. Uzreiz pārrunājām kā dzīvosim – nekādu kopīgu manikīra šķērīšu, nagu vīlīšu, skuvekļu (jā, jā,

sievietes arī skujas), neko – kur varētu būt manas asinis. Pat teicu, ka salātus arī negatavošu. Abas kopā izskatījām visu internetu, bija daudz visādas pretrunīgas informācijas. Tad saņēmām un aizgāju uz konsultāciju, uz biedrību – daudzkas kļuva skaidrāks (sapratu, ka salātus drīkstu gatavot), satikos arī ar citiem HIV inficētajiem. Kļuva vieglāk.

Domāju, ka nekad vairs nebūs sekса, nepārdzīvotu, ja kādu aplipinātu. Bet tā dzīvē notika, ka satiku vīrieti un sāku veidot attiecības. Jau pirmajā randiņā pateicu, ka esmu HIV pozitīva, lai nav nekādu pārpratumu. Biju kā ezis – adatas gaisā – gaidīju, ko teiks. Viņš teica – nu un? Atbildēju – nu, kā, es taču varu tevi aplipināt, sekss tikai ar prezervatīvu un vispār... Viņš teica, ka mūsu gadās cilvēkiem mēdz būt visādas slimības un prezervatīvi viņu nebiedē.

Aizgāju mājās un raudāju no atvieglojuma. Esam pārrunājuši visu par to kā mēs dzīvosim, visādus sīkus. Es vairāk uztraucos nekā viņš. Protams, sekса gadās visādi – te prezervatīvi beigušies, te vienkārši tā sanāk. Vienmēr turu pa rokai lubrikantus, mazāks risks otru inficēt ir tad, ja ir pietiekami laba mitrināšana. Un, protams, sekss mēnešreižu laikā ir tabu. Tāpat mājās vienmēr ir gumijas cimdi, visādi dezinfekcijas līdzekļi. Zinu, ka tas nav vajadzīgs, bet tā jūtos drošāk.

Gaidu, kad sākšu saņemt zāles, zinu, ka tad nevarēšu nevienu aplipināt. It kā muļķīgi, gaidīt, kad kļūšu slimāka, bet zinu, ka tad morāli jutīšos labāk.

Vīrietis homoseksuālis

Es esmu HIV pozitīvs gejs. Es neslēpju no saviem seksa partneriem, ka esmu inficēts.

Un, zēni, es gribu, lai jūs iemācītos neizturēties stulbi gadījumos, kad puisis, kuru jūs esat nomakšķerējis klubā un ievilinājis savā gultā, jums pasaka, ka viņam ir HIV.

Es jau kādu laiku biju ticis ar puisi, kad parastā sarunā, vēl pirms bijām pārgulējuši, izstāstīju viņam par savu HIV. Viņš apmuls: “Tu esi pirmais cilvēks ar HIV, kuru es pazīstu”. Bet es atbildēju: “Nē. Es vienkārši esmu pirmais cilvēks ar HIV, kas to neslēpj no tevis”. Būsim reālisti – bieži vien geji nodarbojas ar seksu ar ļoti daudziem puisiem. Ņemot vērā HIV izplatību, pilnīgi iespējams, ka jūs jau esat pārgulējis ar HIV-pozitīvu cilvēku, tikai jūs par to nezināt. Tāpēc nekrītiēt panikā pirmajā tikšanās reizē ar HIV pozitīvu cilvēku, kurš neslēpj savu statusu. Patiesībā tā nav pirmā reize. Par laimi, jūs palikāt vesels, pat nezinot par vīrusu. Tas ir tādēļ, ka orālā seksa laikā HIV netiek nodots, bet anālā seksa laikā jūs katru reizi izmantojāt prezervatīvu. Pavisam vienkārši, vai ne?

Pat priecājaties, ka es zinu par savu HIV infekciju. Es lietoju zāles, es dzīvošu ilgi, pavisam parastu dzīvi, un pats galvenais – es pats atklājos! Bet jūs mani nenoraidījāt! Starp citu, ārstēšana nav tikai tāpēc, lai paildzinātu dzīvi. Jau ir pierādīts, ka tad vīruss tiek turēts izolācijā, vīruss netiek konstatēts asinīs un iespējamība, ka vīruss tiks nodots sekā laikā samazinās praktiski līdz nullei.

Patiesību sakot, jūs esat lielākā drošībā, ja guļat ar puisī, kurš zina par savu HIV pozitīvo statusu un to ir atklājis jums, nekā tad, ja guļat ar puisī no iepazīšanās saita, kurš gadiem nav pārbaudījies uz HIV un domā, ka viņš ir vesels. Pilnīgi iespējams, ka viņš ir inficēts un vīrusu izplata pa kreisi un labi, ja jūs neko nedarāt, lai būtu drošs sekss. Taču nevajag krist depresijā, baidoties no HIV! Varat iepazīties internetā, tikai vienmēr izmantojiet prezervatīvu!

Vispār, puisī, pacentieties uzzināt pēc iespējas vairāk par HIV infekciju vēl līdz tam, kad kāds no HIV pozitīvajiem jums atklāties. Ir daudz avotu, kas vispusīgi izklāsta HIV tēmu. Ir vērts tos izlasīt un izveidot savu viedokli, kā izturēties situācijā, ja izrādīsies, ka puisis, kuram esat pieķēries no visas sirds, dzīvo ar HIV. Ieejiet, piemēram, saitā www.hiv.lv un izlasiet rakstus par HIV nodošanas ceļiem, par mūsdienīgām ārstēšanas metodēm, izlasiet par zinātniskiem pierādījumiem par “H=H”: “Cilvēks, kas dzīvo ar HIV, kuram ir nenoteikta vīrusu slodze, nenodod HIV saviem partneriem.”

Ja jūs izjūtat nepārlicinātību vai diskomfortu seksa dēļ ar HIV pozitīvo, neguliet ar mani, nevajag sevi piespiest! Seksa jaukums slēpjas tajā, ka mēs varam izvēlēties, neviens jums neuzliek pienākumu. Tas ir pilnīgi dabīgi, ka jūs pagaidām neesat līdz galam izlēmis attiecībā par seksu ar HIV pozitīvu puisi. Es neapvainošos!

Es neapvainošos? Patiesībā es varu reāli apvainoties, ja jūs mani atraidīsiet tikai HIV dēļ. Es netaisos melot. Kā cilvēkam, kurš dzīvo ar HIV, man būtu sarežģīti pieņemt, ka tikai tādēļ mani atraida. Lūdzu, neesiet idioti! “Es nekad nenodarbošos ar seksu ar HIV inficēto” – tā nav laba pozīcija. Bet ja esat pieklājīgs, godīgs un gādīgs, es jūs sākšu cienīt vēl vairāk. “Es neesmu pārliecināts par to, vai gribu seksu ar HIV pozitīvo.” Šī frāze ir pilnībā pieļaujama. Un ja es uz to reaģēšu slikti, tad es pats esmu pārāk ieciklējis uz savu HIV statusu, man pašam ir jātiek skaidrībā ar savām jūtām un attieksmi pret apkārtējo pasauli.

Jebkurā gadījumā jums pašam jālemj, kā izturēties pret mani – cilvēku, kas jums atklājies. Bet man pietiks prāta un garaspēka, lai nekristu depresijā.

Narkotiku lietotājs

Es esmu narkomāns. Duros jau sen. Mana dzīve dalās – “pirms narkotikām” un “ar narkotikām”. Diagnoze nekā neietekmēja manu dzīvesveidu, arī narkotiku lietošanu. Apkārtējie to, ka esmu HIV pozitīvs, uzņem kā pašsaprotamu lietu – narkomāns taču!

Līdz diagnozes noteikšanai man viss bija pie kājas, bet, kad es uz testa plātnītes ieraudzīju divas svītriņas, aizdomājos: par mani ir skaidrs, uz to jau sen gāju, bet kā lai nenodara ļaunumu citiem? Nevalstiskajā organizācijā, uz kuru eju pēc šļircēm un prezervatīviem, vaicāju pēc padoma – ko darīt, lai es citiem nebūtu bīstams? Starp citu, šādā situācijā nemēdz būt muļķīgu jautājumu, vajag jautāt par visu, kas ienāk prātā! Bija vairākas sarunas par šo tēmu un, lūk, kā es nolēmu rīkoties tālāk.

Par narkotikām. Pirmkārt, es visus pazīstu, ar kuriem kompānijā duramies, informēju, ka man ir HIV. Visi jau to zina, bet, lai pārējie neatslābtu, es vienalga katru reizi pasaku, ka man ir HIV. Kaut cilvēki domā, ka visiem narkomāniem ir HIV, patiesībā tas tā nemaz nav! Otrkārt, man vienmēr rezervei ir līdzīgi sterilas šļircēs un sava tējkarote, kur uzgarsēt apreibinošās vielas. Es tās nedodu nevienam citam. Treškārt, savu izmantoto šļirci es vienmēr paslēpju kādā no iekšskabatām.

Par seksu. Pirmkārt, orālais sekss ir drošs, ja, protams, nav vardarbības un asiņojošu brūču. Otrkārt, prezervatīvi man vienmēr ir līdzīgi gadījumam, ja trāpīsies kas vairāk par orālo seksu. Un es vienmēr brīdinu sievieti, lai kādā stāvoklī es būtu, neļauj man nodarboties ar seksu bez prezervatīva.

Un pats galvenais – es gāju pie ārstiem! Domāju, ka narkomāni nesaņem nekādu ārstēšanu, taču izrādījās – saņem. Lai tikai neaizmirstu visas tabletītes iedzert un to izdarīt laikus. No manis paņēma visas analīzes un tagad es gaidu ārstēšanu. Man ir jāārstējas, jo dzīvot taču gribas, turklāt runā, ka ārstējoties samazinās risks inficēt citus.

Bet ikdienas dzīvē es neesmu bīstams. Mājinieki zina, ka man ir HIV, taču to īpaši neapspiež. Neviens neņem manu bārdas dzenamo, neviens neizmanto manas šķēres... Esmu pārliecināts, ka viņi ir izlasījuši pusi interneta, lai pārliecinātos, ka **es neesmu bīstams!**